

Lo BOFADOR e lo RECALIU

Lou BOUFADOU e lou RECALIÉU

Contacte redaccion : dr.digloss@orange.fr 04 42 06 21 20

Lo bofador e lo recaliu » 28 carriera Gambetta 13110 Lo Pòrt de Boc / Lou Port de Bouc

DARRIÈRAS NÒVAS

Aurelia LASSAQUE, poetessa dau Bearn es estada publicada per un editor londonian en occitan/ anglés.
Sarià-t-i que leis Anglès sieguèsson mens colhons que lei francés ?
Es de creire !

*

Lou BAILE NOUVEU

Siam fòrça urós a la redaccion dau « jornalet » d'aculhir Andrieu Gabriel, brave l'Amic de longtemps, lo flame musician, musicològ, blagaire de tria, mostraire, eca... lo Baile novèu dau Felibrige.

Aquel estranbòrd nos empacha pas de regretar lo baile vièlh J-Marc Courbet que son gentum nos a encoratjat trè l'acomençença de la nòstra aventureta "jornalistica".

Gramaci en totei dos e longamai !

*

Tòtaur lo taurilhon

Ven d'espelir ais Edicions Lacour
12 isòrias en provençau e en francés

De comandar au **Lo bofador e lo recaliu** » 28
carriera Gambetta 13110 Lo Pòrt de Boc / Lou Port
de Bouc

15 € pòrt comprés.

*

Proverbi de l'intrada

PER DURBIR LO TALH

« Lei mejans son de manca tot l'an »

« QUE DALLE ! » libron

Mai d'onte ven aquela expression ? De l'occitan segur ! Florian VERNET farfolha e trova un tresòr dins leis expressions argoticas.

Ne'n vaquí quauqueis mòstras :

- « **Que dalle** » 1881 Ven de "Que d'ala" valent a dire ren. Sus una ala de galina, sas !

- « **Basta !** » = n'i a pron. Dau vèrbe : *bastar* = suffire. # en espanhòu, italian potugués e catalan. Accent tonic sus lo promier 'a' (**bà**sta !) que non pas sus lo segond coma lo pican lei franchimands.

- « **Bidasse** » = sordat en 1914. Ven de "vidassa" (lo **v > b**) = marrida vida, vida de can Per se far pas agantar per le *censura* e se plànher se disiá que restava amé son « amic bidassa »

PER LEI DRÒLLES

LEI CATS SIAMÉS

S'en van de lònca totei dos
lei cats siamés. Son curiós
mai tanben desobeïssents.

Escotatz ben, pichons enfants !

I a de temps èran tot bisets,
dau morre fins au bot de còla.

Tot bruts, aquò se podiá pas!

E lipa que te liparàs.

Un jorn, pasmens, faguèron fièra,

passejèron sus lo burèu ;

e cap-virèron tota l'encra,

se ne'n mascarèron lo peu,

lo morre e tanben lei pautas.

Quinta orror ! que marrit istòria

D'aqueu temps an lei pautas negras,
Tot lo morre... e lo bot de còà...

2006

FABLAS

La CARPA e lo CONIU

S'es dich dins lo relarg, qu'aqueu brave
Sparèu,
Se vòuguèt marridar. Pepiatge d'auceu !
Lo verai dau verai... se me volètz seguir,
lo disi quatequant... se me volètz ausir.

Un Coniu que s'èra ajaçat
de l'aiga linda au mai ras
en ribeta d'un estanhet,
proprietari se cresiá.
De drecha èra va fau dire :
son aver èra son amira.
Aviá pron de son pichon trauc
mai de lo perdre aviá paur.

Sa vesina, Dòna la Carpa,
que vanega dins lei corrents,
de la tèrra conneissiá pas
la mapa nimai que lei vents.
De mai se disiá d'esquerra
e se trufava de la tèrra.
Pasmens aqueu vesinatge
d'un perilh dei gròs li semblèt :
« *Se cabussa tot lo vilatge
dins l'aiga, au mieu ?* » Carpa chifrèt.
- *Es un endrech qu'es inondable !
Bastir aquí es rasonable ?*
diguèt un jorn a son vesin
d'un aire mai que mai pegin.
L'autre li rebequèt qu'aviá de tot segur
de l'aiga ben mai paur que son ostau en dur
riscava de patir, de s'aroinar tot d'un.
- *Tant bolegatz, diguèt, que fasètz
revolums.
que rosigan lo sòu e parets de ma
cambra.
Belèu me restará plus pas ren per lo
vendre.
Mastegatz cada jorn lo pauc de
patrimòni
Que me siáu meritat. Es pas lo Sant
Antòni
que me l'a, a gratis, donat. Pas mai
l'Estat.*

E patati e patata,
Jamai s'entendre va posquèron ;
dins son vejaire se tanquèron,
e la pacha se faguèt pas.
Pasmens l'aviá dangier dei grands :
tèrra dins l'aiga pastuclèt,
l'aiga la tèrra rosiguèt.
Faugut ben se donar la man
que lo monde, fasián lo morre,
repoteguavan fora-borra,
Totei aquelei marinencs
coma totei lei terranecs :

- *Avèm pron de vòstra babilha
que charratz que de conarias !
Fasètz que de marritdarias !
Per un còp siguètz de cotria.*

*

CRONICA ISTORICA

Lo viatge d'Alexandre Dumas au port de boc

Lo Canau d'Arle a Boc èra acabat dempuei
quauqueis annadas. Alexandre Dumas. amé
un amic s'èra embarcat sus una pinèla per
visitar lo país. Fasiá de torisme que d'aqueu
temps sabian pas que ne fasián. Arribon au
pòrt de Boc. Una marrida aubèrga que son
mèstre leis accuelha. Es un vièlh panard
rescatat dei campanhas dau Napo. Dins la
sala pegat a una paret i a un plan. Un plan
de la vila. Es un project ? « Nanni ! es lo de
la vila. Se manca ren : comuna, gleisa,
tiatre, casernas dei doanas, bureau de la
regia e dau tresor, eca... « Anatz passejar
dau temps que siáu a alestir lo dinar. »
Sorton leis amics e .lo desèrt. La
contemplacion de la desolacion. Pas manca
d'ostau De temps un temps un paneu tancat
marcat : « Comuna, » « Gleisa, » « Plaça » e tot e
tot. e pas l'ombra d'un bastiment. A.Dumas
escriu : « En passant davans la comuna
d'un còp de fusiu ai tuat doas perdigaus e
darriera la gleisa una lebre. Aviam lo dinar. »

ERAUDICA

Lo blasonament es l'art de cridar lo blason.
Per Provença e Ôcciatnia es un biais
acostumat de dire ; « Sang e Aur » o
« 'Sang e Soleu » per lo blason e la
bandi7ra

Se descrich

« *d'aur a quatre pals de gueulas* ».
(**gueulas** = **lo roge** en eraudica)

Tot aquò es fautible. Lo marrit usatge pòu pas venir la rega, subretot en eraudica.

Adonc nos fau blasonar :

« **Vergetat de cinq d'aur e de quatre de rojes** »

DE NOTAR ;

Una altra falta d'usatge, mai aquela d'interpretacion venguda un faus sens. Disèm « *remedis de bònna frema* » l'expression es passada dins lo vocabulari corrent e cresèm que vòu dire ; "potenga de pas gaire de valor, mena de tisana o podra de perlin-pinpin".

Cercatz l'error !"Bònna frema" es la corrupcion dau latin « **Bònna fama** ' valent a dire '**Bònna reputacion** . Aquela empega !
(cf. *mal famé, diffamé, fameux, eca...*)

*

L'OCCITAN BLOS de Jacme Taupiac
In « *lo Gai Saber* » n°520 2011

« **Quòra** partirem ? Partirem **quand** poirem »

En generau, '**quand**' es una conjonction en òccitan e '**quora**' un adverb interrogiatiu.

Es de la bònna de pas dire o escriure '**quand**' de lònca. Emplegam **quand** per marcar lo temps e **quora** per dire 'lorsque'.

D'exemples n'i a boudre. De Godolin a Bodon, en passent per Mistral... Un fum d'autors remplaçan Quand per Quora.

Adonc coma fau dire ?

« **Quand** tornaràn, los convidarem a totes a l'ostal ; Sabèm pas encara **quora** passaràn ? »

(Dictionnaire grammatical de l'occitan moderne.
2002Florian Vernet)

NDLR

Quora i tornaràtrovar sei gatons la gata ?

Quand saràn venguts gatàs'normalizats'. Belèu ?

*

TOPPÖNIMIA

Vaquí, un còp de mai, lo nòstre franc-valentin.

Coneissem doas « **ansas de l'Orsa** ' » una au Pòrt de Boc, l'autra a Marselha.

Servon totei doas de bordilhers. Que non pas aqueleis umans mai lei de la mar
Son d'ebdrechs enfaciats ponent e quand bofa largada, toteilei bordilhas de mar, saloparias de toteimenas e subretot augas, sabla, codols se ronson sus la riba...e reston aquí.

E **ORSA** □end au nom deis èrsas fèrras « lei orsas » dau vent d'oest, la Largada. Venon pas de la femela de l'ors coma es marcat sus lei guides toristics.

Que lo tròn de l'èr lei cura leis ignorants d'Oficis de Torisme ci-davant Syndicats d'Iniciativas. E que lei ors, orsas e orsinets lor lipan lei gautas dau cuou.

*

ENIGMOS

De Joan de Cabannes

1

D'un luec onte logo un serpen
sian ministres impitouiabls
per son ordre mantan, roumpen
sujets delicious, agréables.

Jamay ren n'intro impunament
dedin son obscur caveno
car es imbriga au moument
et gittat dins uno citerno.

2

Siou discret, fazes me va veire
bellos jou vous va moustraray ;
de moun chef, vous pregui de creire
que tout ce que fares faray

Confisas me senso scupulo
ce que pretendes estalar,
s'a quauquaren de ridicule
v'ensagnaray a la celar.

NB Solucion deis enigmos ?

Fau tirar fins au bot

*

LEIS ISTÒRIAS DE SANDRE

Lo director de Sandre, èra francés, coma Sandre. Cò qu'èra mai que rar dins la Societat olandesa que li bailejava son seti francés dins lo Miegjorn. De costuma

olandésa jamai un forestier mena seis afars, son totjorn d'Olandés que bailèjon les setis satelits. Perque ? Va sabètz pas ? Leis Olandés son lei melhors de tot. Se trufan deseperelei : « *Un Olandés se vòu vendre lo pres que se crei de valer, e se crompa aqueu que vau.* »' »

Adonc lo brave director se deu de reçaupre a son ostau, lo Director Grand olandés. Es un pauc la panica a l'ostau, son en chancela amé sa molher, subretot en causa dau minòt, un dròlle trufaire qu'es pas de creire. E l'angoissa de sei gens es legitima. Quand li an dich a son enfant cu es que va venir, lo pichon s'estrassa dau rire : « *Es aqueu qu'a un nas coma lo dei 'nasics' ? Lo que se dona d'èr dau Rastapopolòs de Tintin ?* » Ô pecaires ! Li fan la leiçon, que se fau pas trufar dau monde, que de mai es lo Director Grand que ven d'Olanda a bel exprèssi... e tot e tot. Promete lo diable de se ben tenir dau temps dau repas. Levarà pas lenga, agacharà pas manco lo super nas.

D'effiech se debana fòràa ben la recepcion. Es polit coma tot lo pichon, se ten ben a taula, ges de coides sus tla toalha, manja pròpre. Un enfant ben abalit, qué ! lei, parents mesfisanrt li fan d'uelhs demachòtas, leis ussas, per ren. Anpas gire manjat que 'an un codon sus l'estomac. Enfin après lo dessèrt autorizon lo pichon a s'avnar espaçar dins lo jardin. Of quinta petòcha...per ren

Arriba lo cafè. La paura esposa es encara tota tremolanta de l'anciá. Ofre una tassa au Director Grand olandés e li demanda amé un sorrire liberat : « *Quant volètz de sucre dins vòstre nas* »

NOVÈLA

La BATUDA de la LÈBRE

Sabetz que siau pas messorgier. De segur. O pas gaire. Tant coma lo monde. La nòstra societat nos fach mestier de l'èstre una briga per pas se garrolhar o faire de pena. Breu ! nos fau de lòngra onchar leinostrei prepaus, conversas, explicacions

e tot e tot per que cracinan pas lei relacions d'urbanitat minimalistas. Tot aquò est pas de messorga, es mentarias piósas ; adonc es pas pecat. Per de dire lo verai es de la legitime defensa.*

Mai basta de dire e de se picar la culpa sus la peitrina dei autrei

L'istòria que vos va dire es la mai vertadièra que siegue. M'es estada contada per l'òme eu meme que ne'n faguèt l'eroi. E de mai m'es estada fisada per seis amics, lei caçaires que son , o sabetz lei gent lei mens messorguiers dau monde, tan coma lei pescaires.

Sorrisètz pas qu'aquò me pòrta pena. Tant coma a la memòria deis erois, que fuguèron dos. Veiratz..

Vaquí donc. Aqueu òme fuguèt estat convidat un dimenche apres la dubertura de la caça, a una batuda a la lèbre per seis amics. Seis amics èran totei de caçaires de tria valent a dire que passejavan mai de temps a camimnar per òta me sei chins qu'a s'estraçar lo temperament a agachar niflar e furnar dins totai les toscas, a espinchar lo mai pîchot tremolament de fuelha o ausir la cracinament inausible d'èrba seca. Non ! èron de vertadiers nemròds, sociós de sa santa, tant fisica coma morala. Caçava de segur, mai subretot caçavan la biaça. Lo moment lo mai important de la jornada èra la mastegada du miegjorn, quora lo soleu picava drech.

L'amic convidat, eu, èra pas un caçaire, un sagataire de paurei bèstias qu'an jamai fa de mau en degun. Avia accompanhat seis amics per lo plaser d'èstre ensem, a s'estraçar dau rire, a galejar, a contar un molon de sornetas e subretot, subretot, per la biaça.

Èra pas caçaire per filosofia. Aquò vau pas dire qu'escupissiá sus un bòn civiet de lapin de garena o de lèbre, o de pòrc-singlar, o sus un salmis de pijons fèr, o sus un perdigau rostit, o sus una brochette de fifi de baranhas, o sus un pastisson de tordas...e ne'n passi. Èra puslèu un pescaire prque lo peis es pas jamai a gingolar un còp agantat, se gangassa en silenci. Aquò te trebola pas l'arma coma la sauvagina de tèrra. Çò que l'empechava pas de se congostar d'un bona

borrida, d'un bolh abaissat ben relevat e platurós, d'un lop au grilhador e d'un molon d'estajants de la mar.

Fin finala èra una briga ecologista, avant l'ora, un que son pensat va pas tant luench que son estomac. Mai per ben pensar es pas necite de passar a l'acte, qué ?

D'aqueu dimenche, levats d'ora, lei collègas arriban sus lo camp batalher. Es vertat de o dire que s'instalan en riba d'una tèrra laurada de quauquei jorns e monte lo païsan aviá vist, pareis, una lèbrassa, quilhada sus son petolier a se solelhar au soleu dei lèbres.

Meton lo camp sota un faiard seculari, dei rameus clafis de fuelhas per se solombrar dau temps dau dinar e dau penequet, pròchi d'una sorgueta de l'aiga fresca – pas per beure mai per tenir au fresc lei botilhons e estanhions de bon vin..un endrech estrategi que d'aquí se vesia lo champ en entier. La lèbre escaparia pas.

Avant de se metre au trabalh, un còp lei biaças penjadas ai brancas bassas, se prenon un pichon rompa-fam que lei cafés dau levat son ja luench. De mai faut pas s'agantar lo lorgditge de l'ipoglicemia, qu'un d'elei, l'an passat, s'èra mancat de se tovar dins lo coma, tant coma la lèbre qu'aviá mandada *ad patrès*. « *Estomac leugier, tèsta lorda !* » o sabètz tanben aquò. 'Mé lo soleu qu'ensuca, es de crenher encara mai.

Coma lo rei dau cèu a ja caminat es l'ora de se botar a l'òbra. De vertat, comença pas la batuda ; fau una bota en trin que de matin es pas d'eperarr sus una caça de tria. Es çò que se pensan en totei e, per un còp, son d'accordi a l'unanimitat. Non ! la fin de la matinada es per prener lo bon èr, se desrovilhar lei cambas que son estadas de cauma tota la santa setmana, laisser un pauc còrrer lei cans, que la lèbre es a son ostau e es pan'cara sortida per sei crompas au mercat deis èrbas. Tot dau mens es çò que dich lo que se pren per lo « 'grand veneur » de la còla. Pareis que la lèbre, que de nuech clava pas jamai parpelas, es a dormir e a roncar de matin. Tè Macari !

Avant de s'encaminar e de s'escampilhar per òrta lei caçaires demandan a son convidat, qu'es pas caçaire e que pòt servir de ren per l'inquista de terren, de tenir d'a ment la majalha e subretot, subretot, lei botilhas de vin e botilhons d'aperitiu e de digestius. Se lo manjar qu'es penjat a l'aubre risca pas gaire dau bèstiari, lo vin qu'es un pauc luench dins la sorga es una preda per lei predators bipautas, que lo mai dangeirós es lo ferrotge garda-caça, un pebronàs de tria davant l'Eternau... e sei creaturas tanben.

Toteis lei caçaires ensems, s'en van per lo campestre a pas de galejon per agachar se i a de petoliers e de piadas dau leporidé estajant dau relarg.

Lei chins ben tenguts a la còrda, niflan, nas au sòu e japan a la chut chut. Son ben abalits, sas ! sabon que fau pas desrevelhar la lèbre : 'mé de talas aurelhas, perde ren, pas manco un gròs sospir o una niflada intempestius.

Tot aquò es una mena d'inquista, un sistema tengut secret per lo cap de caça. L'a après dins l'armada : fau totjorn anar veire lo terren. Se saup jamai de monte sòrte l'enemic.

A miegjorn leis amics se recampan sota l'aubre per faire tampona. Es ren de dire qu'an talent, lo mòt que conven es « lo ruscle ». Lo bòn èr e la marcha d'a pèds duerbon l'appetit. Li son totei en boca e vos disi pas la bona umor, lo rire e lo concèrt de dents e de gargantas ! Se rememoran plus qu'es enebit de charrar 'mé la boca clafida dei doas gautas ! La manjalha es lèu empassada ; 'me l'ajuda dau vin fresc mai pas gaire claret.

Un còp la taulejada d'acabada, començan lei causas seriósas e d'en promier : la merideiena. Cadun se fach son nis dins l'èrba la mai doça e la mofa la mai fresca. E vira que viraràs coma lei gats. En quauquei minutas s'entendon plus que ronca- ments. Fan tant paur ais estrajants de la forest e de la garriga lei petaments de naras, qu'un silenci lord e caud tomba. La sauvagina estransinada es a l'espera.

Coma pican lei tres oras dau solèu, lo relotge biologic dei cassaires pica l'ora d'un meteis temps. S'esparpalhon lei membres quasi toteis ensems. Tot espelofits duerbron a brand lei parpelas, s'auboron, s'estiron, s'espousson, badan dos o tres còps e s'alestisson per la batuda. Aqueste còp es de seriós. Casqueta e capeu ('mé la plumeta de faisan), carnier, cartochiera ben garnida, correjons ben serrats dau nos doble e fusiú cargat : doas cartochas mai prudencia –maire de securitat- fusiú romput sus lo coide. Darniere recomandacion au convidat : « *Mèfi ! ges de bruch que la lèbre.... Bolegues pas d'aquí. Tene d'a ment lei biaças e tot lo forniment. Vas veire leis artistas a l'òbra. Resta ben au fresc dessota l'aubre, ben enfaciat dau mitan d'aquesta bèla tèrra e manca pas l'espectacle* ».

A de reng parton ; environan d'un costat l'autre la tèrra. D'a passets de galejons, aqueste còp leugiers coma l'auceu que li dison lo buou, caminon l'uelh tancat au sòu, lei chins tenguts de cort, muts e niflaires. De temps en temps un dintre elei se tanca subran. A vist quauquaren ? la lèbre belèu ! Nani, es per se bacelar lo bedelet e, a la digestion li faire far d'avans. Zo ! parte mai, desbodenflat.

Lo convidat, cuou au sòu, l'esquina pegada au pètge, cambas alongadas, pantaissa en badant lo paisatge. Lei caçaires son venguts pichonets tant son aluenchats, quasi au tèrme de la tèrra, en riba de seuva. Se sente l'arma bucolica, es un paisatge de l'Arcadia ! Li manca pas que quauquei pastres e pastressas, de fedas una o doas ninfas e lo faune de servici ! S'alarga la cenchà e lei braias – se pensa qu'a ben fach de metre de bretelas, sas ! Se desbotona la camiá per se laisser cotigar lo pitre dei potons dau ventolet dei dònas. Alena tant que pòt lei perfums de la farigola e dau jaussemin de la garriga pròchi. D'abilhas zonzonan ; s'arreston pas jamai de trabalhar aquelas bestiòlas. Caça de la man un tavan que li ven lipar lei bregas per son dessèrt. Se sente venir lord dau som perfide : « *As; as pas vergonha, après un tant gròs penequet !* »: Aganta la flasca d'aiga tèba e se bacina lo morre per restar a

l'agachon qu'es son prètzfach. Seis arteus reginhan dempuei que son a l'estofada ; fau li donar d'èr qu'a pas poscut o faire dau temps dau repas ; èra pas per la vista...coma li venguèron lei collègas. Lei correjons son lèu desnosats, lei gròssas gròlas de marcha sautant, lei caucetas seguisson. Vaquí leis arpions d'aise que s'arestan pas de gingolar de la jòia de la libertat. Que bonür ! la felicitat plena !

Subran de bramadissas li venon dins l'aussi- dor : « *Mèfi ! mèfi ! la lèbre !* » Escarcalha seis uelhs ; urosmant que lo solèu es ja bas e darrier l'aubre. E de que vese ? d'effiech una lèbrassa tant gròssa coma d'un chin es a lampar dins la rega tot bèu just en façà d'eu. A pas manco l'ideia e lo temps de s'auborar qu'es pivelat de la vision. Arriba la lèbra tau l'ulhauç e li bombis sus la peitrina. Per reflexe sei braç se cadenan sus la bèstia. La lèbre es agantada per una la leca umana. Diaussi ! Lo caçaire que caça pas caça mielh que lei caçaires que caçon ! Aquela empega !

Vaquí l'istòria vertadièra qu'es de la vertadièra veritat.

Per contre la seguida la sabi pas de tròp.

I a doas versions. D'en promier, lo caçaire convidat me jurèt sus la tètà banaruda dau cèrvi de Sant Ubèr que sauvèt la vida de la lèbre. Un còp embraçats totei dos, morre contre morre e uelhs dins les uelhs, de legir au dintre la paurassa dau paure mesquin, de lo sentir tremolar e gingolar, lo batti còr li batre de cotria 'mé lo sieu, de veire son peu venir redde de l'estançinadura, e sa pèu que semblava de s'estrechir ; alòr, alòr, tant coma lo sant caçaire, l'arma manquèt de li falhir e quasi au ras de s'esvalir duerbe lei bras e rende sa libertat au lebràs.

Diguèt a seis amics qu'arribavan a tota zuerta que s'èra escapada la bèstia après que l'aguesse grafinhat dei arpas de sei quatre pautas e que de la dolor l'aviá largat... e tot e tot.

Pareis que lei collègas li an pas jamai perdonat, maugrat que de lòngra son a dire la proesa, una digne de l'Ercula.

Per se consolar faguèt una caçoneta per sei felens, aquela d'un lapinet qu'aguèt tant paur dau rainard que sa pèu s'èra acrochonida d'aguer tant frenit. Dits la cançon qu'es encausa d'aquela aventura lapiniera que, ara, i de lapins nanets Tè pardi !

La seconde version es que la lèbrassa fuguèt ensucada dintre lei braç dau convidat per lo cap dei caçaires e que fuguèt manjada en civiet per festejar lei dos erois.

De segur es ben mens polit e morau que l'autra. Mai un òme caçaire es un òme e una lèbre es una lèbre. I pòdi pas ren. E degun nimai.

De tot biais es a vosautres de faire la chausida, qué !

Racònte recuehlt dau Tonton Mòmond.

ENIGMOS

Vaquí lei solucions deis enigmos

1. lei dents
2. lo mirau

Nos engana ben aqueu mònstre de Cabanes

Cars e fideus lectors, S'avètz de besonh de la revirada en francés qu'es pas totjorn aisat lo provençau dau sègle XVIIen me va fau dire

*

EQUINOXI D'AUTUN

D'un ponch de vista cosmic', lo 21 o 22 de setembre es la mitat de l'autun que son començament es au moment que se vei dins la capa dau cèu lo levat d'una pichota estèla qu'es sonada « iota dau verseau. »

OSCA ! LA TARASCA

Un escrivan (ensenhair) de Sant Mitre-lei-Barris es a escriure un libre am'un universitari d'Ais.

L'obratge es sus lo talher dempuei ja dos ans.

Son en quista de documents e de dires sus la TARASCA.

Aquela estelèta palinela marca l'arivada de l'energia que simbolicament se dich : Metau. Aquò's une energia que vira vèrs l'escleròsi, lo durciment, la solidificacion coma se pòu veire dins la natura e mai en cò nosautres leis umans.

Aqueu ponch de vista es lo de la Tradicion e, se pòu dire de toteis lei tradicions autenticas, non "modernas", valent a dire que meton lo Cèu au-dessús de l'òme.

*
* *

L'AVE MARIA de Zavié de Fourvieres

Placas sota l'estatua de N-D dau Bon Viatge au Pòrt de Boc.

Per onorar sa memòria e lo centenari de sa despartida.

